

Sag C-752/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

9. december 2022

Forelæggende ret:

Korkein hallinto-oikeus (Finland)

Afgørelse af:

2. december 2022

Appellant:

EP

Øvrige procesdeltagere:

Maahanmuuttovirasto (udlændingestyrelsen)

KORKEIN HALLINTO-OIKEUS (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) Foreløbig afgørelse [udelades]

[Udelades]

Sagens genstand

Præjudiciel forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)

[Udelades]

Hovedsagens genstand og relevante faktiske omstændigheder

- 1 Appellanten har statsborgerskab i Den Russiske Føderation og har forelagt et pas udstedt af Den Russiske Føderation, som er gyldigt indtil den 26. december 2024. Appellanten har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som er udstedt af Estland for perioden fra den 12. juli 2019 til den 12. juli 2024.

- 2 Appellanten blev allerede den 9. februar 2017 udvist fra Finland til Estland. På dette tidspunkt blev der udstedt indrejseforbud for ham i Finland i to år for perioden fra den 8. februar 2017 til den 7. februar 2019. Appellanten blev derefter atter udvist fra Finland til Estland den 16. marts 2017 og igen den 26. november 2018; i denne forbindelse blev han pålagt indrejseforbud i Finland i to år for perioden fra den 27. november 2018 til den 27. november 2020. Forud for den aktuelle sag blev appellanten den 8. juli 2019 endnu en gang udvist fra Finland til Estland, og han blev pålagt indrejseforbud i Finland i fire år for perioden fra den 8. juli 2019 til den 8. juli 2023. Appellanten blev på ny antruffet i Finland den 16. november 2019.
- 3 I Finland blev appellanten idømt bøder for to overtrædelser af udlændingeloven, 80 dages betinget fængsel for alvorlig spirituskørsel uden kørekort samt en bøde for overtrædelse af indrejseforbuddet. Appellanten var desuden mistænkt for groft tyveri, overtrædelse af et indrejseforbud, falskneri, oplysning af falsk navn i to tilfælde, kørsel uden kørekort i to tilfælde og alvorlig spirituskørsel.
- 4 Under afhøringen i forbindelse med den nu foreliggende udvisning den 18. november 2019 erklærede appellanten, at han afviste udvisningen til Den Russiske Føderation. Derimod afviste han ikke udvisningen til sit bopælsland, Estland. Appellanten oplyste, at han midlertidigt bor i Finland og arbejder i Finland i to virksomheder. Ifølge hans oplysninger har appellanten ikke anden tilknytning til Finland. Appellanten oplyste, at hans mindreårige barn bor hos hans tidligere partner i Estland.
- 5 Maahanmuuttovirasto (udlændingestyrelsen, Finland, [herefter »Udlændingestyrelsen«]) udviste ved den omtvistede afgørelse af 19. november 2019 appellanten til hans hjemland, Den Russiske Føderation, bl.a. med den begrundelse, at appellanten er til fare for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed. Udlændingestyrelsen udstedte et indrejseforbud mod appellanten vedrørende Schengenområdet i en periode på fire år fra tidspunktet for hans udrejse af Schengenområdet. Ifølge Udlændingestyrelsens afgørelse har appellanten ikke fremlagt dokumentation for sin familiære tilknytning til Estland. Han har heller ikke en opholdstilladelse, som giver ret til arbejde i Finland.
- 6 Udlændingestyrelsen indledte samme dag en dialog med Estland om en eventuel inddragelse af opholdstilladelsen. Estland meddelte den 9. december 2019, at appellants opholdstilladelse ikke blev inddraget. Den 9. december 2019 ændrede Udlændingestyrelsen appellants indrejseforbud således, at det omhandler Finland. Appellanten blev den 24. marts 2020 udsendt til Den Russiske Føderation. Derefter blev han den 8. august 2020 og den 16. november 2020 udvist til Estland, efter at han atter var indrejst i Finland.
- 7 Helsingin hallinto-oikeus (forvaltningsdomstolen i Helsinki) forkastede ved den anfægtede afgørelse appellants klage over Udlændingestyrelsens afgørelse af 19. november 2019.

- 8 Appellanten har for Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) nedlagt påstand om, at appellen antages til realitetsbehandling, samt at Hallinto-oikeus' (forvaltningsdomstolen) afgørelse ophæves, og at sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet afgørelse.

Parternes hovedargumenter

- 9 Appellanten gør i sin appel til Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) gældende, at han tidligere er blevet udvist tre gange fra Finland til Estland, hvor han har boet i næsten hele sit liv, og hvor han er tildelt en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge. I Estland har han en partner, et mindreårigt barn og en arbejdsplads. Hans udvisning til det land, hvor han har statsborgerskab – Den Russiske Føderation – og indrejseforbuddet i hele Schengenområdet har gjort det vanskeligt for ham at pleje de af ham anførte relationer i Estland. Han har ingen tilknytning til det land, hvis statsborgerskab han besidder. Appellanten afviste udvisningen til det land, hvis statsborgerskab han besidder, og udstedelsen af et indrejseforbud for hele Schengenområdet. Det udstedte indrejseforbud for hele Schengenområdet hindrede ham i at vende tilbage til Estland. Udlændingestyrelsens afgørelse var forkert fra begyndelsen. Denne fejl blev ikke afhjulpet ved, at Udlændingestyrelsen den 9. december 2019 ændrede indrejseforbuddet således, at det omhandler Finland.
- 10 Udlændingestyrelsen har for Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) gjort gældende, at appellants tilknytning til Estland, som han har givet modstridende oplysninger om i forskellige faser af sagen, ikke blev bedømt på grundlag af direktivet om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (2003/109/EF), idet direktivet ikke fandt anvendelse i dette tilfælde. I henhold til direktivets artikel 3 finder det pågældende direktiv anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område. Begrebet lovligt ophold er ikke udtrykkeligt defineret i direktivet. Hvis en tredjelandsstatsborgers ophold i Finland er ulovligt i henhold til dette direktiv, er tilbagesendelsen af en sådan person omfattet af direktivet om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (2008/115/EF, tilbagesendelsesdirektivet). Appellants ophold i Finland kan ikke anses for lovligt, da han på tidspunktet for sin ankomst til Finland var underlagt et indrejseforbud. Appellanten vidste, at hans ophold i Finland ikke var lovligt, og at han ikke opfyldte betingelserne for indrejse og ophold. Desuden ansøgte appellanten ikke om opholdstilladelse i Finland, efter at han var kommet til Finland med en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som var udstedt af en anden medlemsstat.
- 11 Efter Udlændingestyrelsens opfattelse kan den anden medlemsstat, i dette tilfælde Finland, i henhold til artikel 22, stk. 3, i direktivet om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding kun i overensstemmelse med og under overholdelse af garantierne i artikel 12 vedtage en beslutning om at udsende tredjelandsstatsborgeren fra EU's område ud fra vægtige hensyn. I den finske

regerings forslag vedrørende gennemførelsen af direktivet (HE 94/2006 vp) anføres det, at udvisningsgrunden i udlændingelovens § 149, stk. 1, finder anvendelse på fastboende udlændinge med lovligt ophold, som er rejst til Finland, men som i Finland endnu ikke har opnået status som fastboende udlænding. Udlændingelovens § 149, stk. 4, som blev indføjet på grund af direktivet, gælder kun for udvisning af udlændinge, som Finland har tildelt status som fastboende udlændinge. I det lovforberedende materiale tages der heller ikke stilling til udvisning af tredjelandstatsborgere med status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat. Efter Udlændingestyrelsens opfattelse blev der ikke taget tilstrækkeligt hensyn til udvisning af personer med status som fastboende udlændinge i forbindelse med den nationale gennemførelse af direktivet, og udlændingeloven kræver således fortolkning.

- 12 Udlændingestyrelsen har desuden gjort gældende, at tilbagesendelse i henhold til tilbagesendelsesdirektivet sker til oprindelseslandet eller et andet tredjeland. Mod en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, som har en opholdstilladelse, der er udstedt af en anden medlemsstat, udstedes en afgørelse om tilbagesendelse i tilfælde af, at personen ikke opfylder forpligtelsen til at begive sig til den medlemsstats område, som har udstedt opholdstilladelsen, eller hvis tredjelandstatsborgerens øjeblikkelige udrejse er nødvendig af hensyn til den offentlige orden og den offentlige sikkerhed. Da appellanten var til fare for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed, var det nødvendigt at udstede en afgørelse om tilbagesendelse mod ham. Afgørelsen om tilbagesendelse kan kun udstedes vedrørende et tredjeland, ikke vedrørende en anden medlemsstat.

National ret

- 13 I henhold til udlændingelovens (301/2004)¹ § 11 (121/2018), stk. 1, er det bl.a. en betingelse for en udlændings indrejse, at den pågældende ikke er underlagt et indrejseforbud i henhold til stk. 1, nr. 4, og at han ikke på grundlag af stk. 1, nr. 5, anses for at udgøre en risiko for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed.
- 14 I henhold til udlændingelovens § 148, stk. 1, kan en udlænding bl.a. udvises, hvis han i henhold til dette stykkes nr. 1 (1214/2013) ikke opfylder de i samme lovs § 11, stk. 1, fastsatte betingelser for indrejse, eller der i henhold til nr. 8 på grund af en idømt frihedsstraf eller andre rimelige grunde er mistanke om, at han vil begå en strafbar handling, som i Finland sanktioneres med frihedsstraf, eller at han gentagne gange vil begå strafbare handlinger.
- 15 I henhold til udlændingelovens § 148, stk. 2, kan en udlænding, som er indrejst uden opholdstilladelse, også udvises, hvis hans ophold i Finland kræver et visum eller en opholdstilladelse, men der ikke er ansøgt om eller tildelt en sådan.

¹ – [udelades]

- 16 I henhold til udlændingelovens § 149 (565/2019), stk. 4, kan en udlænding, som i Finland er tildelt en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, kun udvises, hvis han udgør en direkte og tilstrækkeligt alvorlig risiko for den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
- 17 I henhold til udlændingelovens § 149b (1214/2013) skal tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt i landet, eller hvis ansøgning om tildeling af en opholdstilladelse er blevet afvist, og som er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse, som giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, anmodes om straks at begive sig til denne anden medlemsstats område. Efterkommer den pågældende tredjelandsstatsborger ikke dette krav, eller er den pågældendes øjeblikkelige udrejse nødvendig af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed, træffes der afgørelse om dennes udsendelse.
- 18 I henhold til udlændingelovens § 146a (1214/2013) forstås ved »tilbagesendelse« en udsendelsesprocedure, hvor en tredjelandsstatsborger, som er blevet nægtet indrejse eller for hvem der er truffet afgørelse om udsendelse eller udvisning, enten udrejser frivilligt eller udsendes til: 1) oprindelseslandet; 2) et transitland i henhold til en tilbagetagesaftale eller en anden aftale mellem EU eller Finland og et tredjeland; eller 3) et andet tredjeland, som den pågældende tredjelandsstatsborger frivilligt beslutter at vende tilbage til, eller hvor vedkommende vil blive modtaget.

Relevante EU-retlige bestemmelser

Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (2003/109/EF) (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/51/EU af 11.5.2011 om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF for at udvide dets anvendelsesområde til at omfatte personer med international beskyttelse)

- 19 Direktivet har i henhold til artikel 1, litra a), til formål at fastlægge de betingelser, hvorpå en medlemsstat meddeler tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på dens område, status som fastboende udlænding eller inddrager denne status, og de dertil knyttede rettigheder. I henhold til denne artikels litra b) har direktivet til formål at fastlægge betingelserne for ophold i andre medlemsstater end den, der har meddelt tredjelandsstatsborgere status som fastboende udlænding.
- 20 I henhold til artikel 2, litra c), forstås ved udtrykket »første medlemsstat« i dette direktiv den medlemsstat, der først meddeler en tredjelandsstatsborger status som fastboende udlænding. I henhold til samme artikels litra d), forstås ved »anden medlemsstat« en anden medlemsstat end den, der først har meddelt en tredjelandsstatsborger status som fastboende udlænding, og hvori denne udøver sin opholdsret.

- 21 I henhold til artikel 3, stk. 1, finder direktivet anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område.
- 22 I henhold til direktivets artikel 12, stk. 1, kan medlemsstaterne kun træffe afgørelse om at udvise en fastboende udlænding, hvis vedkommende udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
- 23 I henhold til direktivets artikel 12, stk. 3, skal medlemsstaterne tage hensyn til følgende forhold, før der træffes afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding:
- varigheden af opholdet på medlemsstatens område
 - den pågældendes alder
 - konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer
 - tilknytningen til opholdslandet eller manglende tilknytning til oprindelseslandet.
- 24 I henhold til direktivets artikel 14, stk. 1, opnår en fastboende udlænding ret til at opholde sig i andre medlemsstater end den, der har givet vedkommende status som fastboende udlænding, i en periode på over tre måneder, forudsat at betingelserne i dette kapitel er opfyldt.
- 25 I henhold til direktivets artikel 15, stk. 1, skal den fastboende udlænding hurtigst muligt og senest tre måneder efter sin indrejse til den anden medlemsstats område indgive en ansøgning om opholdstilladelse til denne medlemsstats kompetente myndigheder.
- 26 I henhold til direktivets artikel 22, stk. 1, kan den anden medlemsstat, indtil tredjelandsstatsborgeren har opnået status som fastboende udlænding, afslå at forny eller beslutte at inddrage opholdstilladelsen og tvinge den pågældende og vedkommendes familiemedlemmer til at forlade dens område i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i national ret, herunder udsendelsesprocedurer, i følgende tilfælde:
- ud fra hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, jf. artikel 17
 - når betingelserne i artikel 14, 15 og 16 ikke længere er opfyldt
 - når tredjelandsstatsborgeren ikke opholder sig lovligt i nævnte medlemsstat.
- 27 I henhold til direktivets artikel 22, stk. 2, tilbagetager den første medlemsstat øjeblikkeligt og uden formaliteter den fastboende udlænding og vedkommendes familiemedlemmer, hvis den anden medlemsstat vedtager en af de i stk. 1 nævnte

foranstaltninger. Den anden medlemsstat underretter den første medlemsstat herom.

- 28 I henhold til direktivets artikel 22, stk. 3, kan den anden medlemsstat, indtil tredjelandstatsborgeren har opnået status som fastboende udlænding, med forbehold af den i stk. 2 omhandlede tilbagetagelsespligt i overensstemmelse med og under overholdelse af garantiene i artikel 12 vedtage en beslutning om at udsende tredjelandstatsborgeren fra EU's område ud fra vægtige hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed. I sådanne tilfælde hører den anden medlemsstat den første medlemsstat, når den træffer beslutningen. Når den anden medlemsstat vedtager en beslutning om at udsende den pågældende tredjelandstatsborger, tager den alle relevante foranstaltninger med henblik på en effektiv gennemførelse. I sådanne tilfælde giver den anden medlemsstat den første medlemsstat relevante oplysninger om gennemførelsen af beslutningen om udsendelse.
- 29 I henhold til direktivets artikel 26, stk. 1, sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 23. januar 2006.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (2008/115/EF, tilbagesendelsesdirektivet)

- 30 I henhold til artikel 2, stk. 1, finder direktivet anvendelse på tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område.
- 31 Ifølge direktivets artikel 3, nr. 2), forstås ved »ulovligt ophold« tilstedeværelsen på en medlemsstats område af en tredjelandstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i artikel 5 i Schengengrænsekodeksen, eller andre betingelser for indrejse, ophold eller bopæl i den pågældende medlemsstat.
- 32 I henhold til direktivets artikel 3, nr. 3), forstås i dette direktiv ved »tilbagesendelse« processen i forbindelse med en tredjelandstatsborgers tilbagevenden — enten frivilligt i overensstemmelse med en forpligtelse til at vende tilbage eller tvangsmæssigt — til: vedkommende tredjelandstatsborgers oprindelsesland eller et transitland i henhold til tilbagetagelsesaftaler på fællesskabsplan eller bilateralt plan eller i henhold til andre ordninger eller et andet tredjeland, som den pågældende tredjelandstatsborger frivilligt beslutter at vende tilbage til, og hvor vedkommende vil blive modtaget.
- 33 I henhold til direktivets artikel 3, nr. 4), forstås ved »afgørelse om tilbagesendelse« en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandstatsborgers ophold er ulovligt, og som pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage.

- 34 I henhold til direktivets artikel 6, stk. 1, træffer medlemsstaterne afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område, jf. dog de undtagelser, der er anført i stk. 2-5. I henhold til samme artikels stk. 2 skal tredjelandstatsborgere, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og som er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse, som giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, anmodes om straks at begive sig til denne anden medlemsstats område. Efterkommer den pågældende tredjelandstatsborger ikke dette krav, eller er den pågældende tredjelandstatsborgers øjeblikkelige udrejse nødvendig af hensyn til den offentlige orden eller den nationale sikkerhed, finder stk. 1 anvendelse.
- 35 I henhold til direktivets artikel 7, stk. 4, kan medlemsstaterne, hvis der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller en ansøgning om lovligt ophold er blevet afvist som åbenbart grundløs eller svigagtig, eller den pågældende person udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse, eller de kan indrømme en frist på under syv dage.

Behovet for en præjudiciel afgørelse

- 36 Genstanden for den sag, der verserer for Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), er spørgsmålet om, hvorvidt Udlændingestyrelsen i henhold til den procedure, der er fastsat i tilbagesendelsesdirektivet, kunne udvise appellanten til Den Russiske Føderation og udstede et indrejseforbud for ham for hele Schengenområdet i stedet for at følge den procedure, der er fastsat i direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding.
- 37 Det er uomtvistet, at appellanten har status som fastboende udlænding udstedt i Estland, og at han ikke har ansøgt om opholdstilladelse i Finland.
- 38 Det er desuden uomtvistet, at appellanten på grund af de nationale indrejseforbud i Finland, som han tidligere er blevet pålagt, ikke opfyldte indrejsebetingsbetingelsen i henhold til udlændingelovens § 11, stk. 1, nr. 4, ved sin indrejse i Finland.
- 39 Det er desuden godtgjort, at appellanten på grund af risikoen for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed ikke opfyldte indrejsebetingsbetingelsen i henhold til udlændingelovens § 11, stk. 1, nr. 5, ved sin ankomst til Finland.
- 40 Udlændingestyrelsen er af den opfattelse, at appellanten opholdt sig ulovligt i Finland, hvorfor man ved hans tilbagesendelse anvendte proceduren i henhold til tilbagesendelsesdirektivet og ikke proceduren i henhold til artikel 22, stk. 3, og artikel 12 i direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding. Da appellanten blev anset for at udgøre en risiko for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed, blev han, uanset den af Estland tildelte status som fastboende udlænding, udvist af Den Europæiske Union til det land, hvor han har statsborgerskab.

- 41 Sagens genstand er bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt den øgede beskyttelse mod udsendelse, der er fastsat i direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding, finder anvendelse på appellants udvisning af Den Europæiske Union på grund af den status som fastboende udlænding, som er tildelt af Estland, i en situation, hvor appellants ophold i Finland var ulovligt.
- 42 I henhold til artikel 3, stk. 1, i direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding finder direktivet anvendelse på tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område. I direktivet fastlægges dels betingelserne for at tildele og inddrage denne status og de rettigheder, der er knyttet til den, og dels betingelserne for de personers ophold, som er blevet tildelt denne status, i andre medlemsstater end den, der har tildelt dem denne status som fastboende udlænding. Direktivets kapitel II omhandler status som fastboende udlænding i den første medlemsstat og kapitel III ophold i andre medlemsstater. I henhold til artikel 22, stk. 1, litra c), som hører til direktivets kapitel III, kan den anden medlemsstat tilbagesende en person, der har opnået status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, når tredjelandstatsborgeren ikke opholder sig lovligt i den anden medlemsstat. I henhold til direktivets artikel 22, stk. 3, kan den anden medlemsstat i bestemte situationer vedtage en beslutning om at udsende tredjelandstatsborgeren fra EU's område under overholdelse af garantierne i artikel 12.
- 43 Det fremgår ikke entydigt af direktivets bestemmelser, hvordan direktivets artikel 3, stk. 1, skal fortolkes i den foreliggende situation. På den ene side har appellanten lovligt ophold i Estland og har på grundlag af den status som fastboende udlænding, som han er tildelt i Estland, bestemte rettigheder, som er nærmere fastsat i direktivet, bl.a. øget beskyttelse mod udsendelse og under bestemte betingelser ret til at opholde sig i andre medlemsstater. På den anden side har appellanten ikke ansøgt om opholdstilladelse i Finland i henhold til dette direktiv, og på grund af det udstedte indrejseforbud i Finland opfyldte han ikke betingelserne for indrejse, hvorfor hans ophold i Finland var ulovligt.
- 44 I tilfælde af, appellants udvisning skal bedømmes i henhold til direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding, bemærker Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) følgende vedrørende gennemførelsen af direktivet i national ret.
- 45 De nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv skulle sættes i kraft senest den 23. januar 2006. Udlændingelovens § 149, stk. 4, vedrører ifølge sin ordlyd kun tredjelandstatsborgere, der er tildelt status som fastboende udlænding i Finland. Udlændingeloven fastsætter ikke en særskilt procedure i henhold til direktivets artikel 22, stk. 3, vedrørende status som fastboende udlænding, hvorefter en tredjelandstatsborger, der er tildelt status som fastboende udlænding af en anden medlemsstat, udsendes fra EU's område fra Finland.

- 46 Det følger af Den Europæiske Unions Domstols faste praksis, at borgerne i alle tilfælde, hvor bestemmelser i et direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, ved de nationale domstole kan påberåbe sig disse bestemmelser over for medlemsstaten, enten når denne ikke rettidigt har gennemført direktivet i national ret, eller når den ikke har gennemført det korrekt.
- 47 Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er desuden i tvivl om, hvorvidt det nævnte direktivs artikel 12, stk. 1 og 3, fremstår som så ubetingede og tilstrækkeligt præcise, at en tredjelandstatsborger kan påberåbe sig dem over for en medlemsstat.
- 48 Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) har givet appellanten og Udlændingestyrelsen lejlighed til at udtale sig om udkastet til forelæggelseskendelsen.

Kendelse afsagt af Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)

- 49 Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) har besluttet at udsætte sagen og anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF. En anmodning om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for afgørelsen af den for Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) verserende sag.

Præjudicielle spørgsmål

1. Gælder direktiv 2003/109/EF om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding for udvisning fra EU's område af en person, som er indrejst i en medlemsstat i den periode, hvor et indrejseforbud udstedt mod den pågældende var gyldigt, og hvis ophold i medlemsstaten derfor var ulovligt i henhold til national ret, og som ikke har ansøgt om opholdstilladelse i denne medlemsstat, hvis personen i en anden medlemsstat er tildelt status som fastboende udlænding?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2. Fremstår artikel 12, stk. 1 og 3, og artikel 22, stk. 3, i direktiv 2003/109/EF om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding ud fra et indholdsmæssigt synspunkt som så ubetingede og tilstrækkeligt præcise, at en tredjelandstatsborger kan påberåbe sig dem over for en medlemsstat?

[Udelades]